

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință* – Nemira, 2015) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului* – Nemira, 2017) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângerele elfilor* – Nemira, 2017). A publicat apoi *Czas Pogardy* (*Vremea disprețului* – Nemira, 2018). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA II
SABIA DESTINULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Sabia destinului / Andrzej Sapkowski; trad. din lb. poloneză:
Mihaela Fiscutean. - Ed. a 2-a. București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0538-1

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

MIECZ PRZECZNACZENIA

© by Andrzej Sapkowski, 1993

Published by arrangement with
Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2016, 2019

Redactor: Mihaela STAN

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de ART PRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0538-1

LIMITELE POSIBILULUI

I

— **N**u mai iese el de acolo cât e lumea și pământul, ascultați aici, la mine! le-a spus bubosul, dând din cap cu convingere. E-un ceas și un sfert de când a intrat. Hai după el!

Târgoveții, pitiți printre dărâmături, priveau tăcuți crăpătura neagră căscată în ruine, la intrarea în lumea subterană. Un grăsan cu ilic galben și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, și-a adres glasul și și-a scos săpca ponosită.

— Un bob zăbavă, a spus el, ștergându-și broboanele de sudoare din sprâncenele cu fire răzlețe.

— Ce zăbavă? a pufnit bubosul. Acolo, în hrubă, își face veacul basiliscul, doar nu îți-ai pierdut mințile, primarule? Cui se-ncumetă să intre acolo îi putrezesc ciolanele. N-au pierit destui? Ce să mai zăbovim?

— Păi, cum ne-am învoit? i-a spus ezitant grăsanul.

— Cu unul viu te-ai învoit, primarule, a intervenit tovarășul bubosului, un uriaș având dinainte un șorț de măcelar, din piele. Iar acum e mort de-a binelea, e limpede ca bună ziua. Se vedea de la o poștă cum o căuta cu lumânarea, ca și ceilalți dinaintea lui. Si nici măcar nu și-a luat o oglindă cu el, doar sabia. Si fără oglindă n-are cum să-i facă felul basiliscului, e la mintea cocoșului.

- Las' că barem îți cruți gologanii, primarule, a adăugat bubosul. Că nu mai ai cău să-i plătești pentru basilisc. Poți să te duci acasă liniștit. Luăm noi calul și desagii vânătorului, c-ar fi păcat de ei.

- Chiar aşa, a spus măcelarul. Bidiviu-i vânjos, iar desagii-s burduşiti. Ia să aruncăm noi un ochi, să vedem ce-i în ei.

- Cum aşa? Ce faci acolo?

- Taci, primarule, vorbești și tu ca să te afli-n treabă, l-a avertizat bubosul.

- Bidiviu e vânjos, a repetat măcelarul.

- Lasă calul în pace, drăguță!

Măcelarul s-a întors alene spre străinul care se ivise printr-o crăpătură din zidul din spatele mulțimii adunate în jurul intrării în grotă.

Străinul avea părul șaten, creț și foarte des și purta un surtuc cafeniu peste un caftan căptușit și cizme înalte de călărie. și nicio armă...

- Ia mâna de pe cal, a repetat el zâmbind malițios. Păi, cum vine asta? Calul altuia, desagii altuia, avutul altuia, iar dumneata să-ți arunci ochiul dumitale puchinos, să-ți bagi laba dumitale slinoasă? Da' se poate aşa ceva?

Bubosului i-a alunecat agale mâna pe grumazul armăsarului și s-a ișit către măcelar. Acesta a dat din cap afirmativ și a făcut un semn către mulțimea din care au răsărit doi tineri voinici, tunși scurt. Amândoi aveau câte o bătă de felul celor cu care sunt năucite animalele în abator.

- Da' cine-oi fi dumneata, l-a interpelat bubosul fără să-și desprindă mâna de grumazul calului, ca să-ți dai cu părerea despre ce se poate și ce nu se poate?

- Asta nu-i treaba dumitale, drăguță!

- Arme n-ai asupra dumitale.

- E drept, i-a zâmbit străinul și mai malițios. N-am asupra mea.

- Asta-i foarte rău, a zis bubosul scoțându-și mâna din buzunarul de la piept, împreună cu un cuțit lung. Este foarte rău că nu le ai asupra dumitale.

Măcelarul și-a tras, de asemenea, cuțitul lung cât o sabie de abordaj. Cei doi voinici au făcut un pas înainte, ridicându-și bâtele.

- N-am de ce să le am asupra mea, i-a replicat străinul fără să se clintească din loc. Armele mele mă urmează peste tot.

De după ruine au tășnit, călcând cu pas sigur și apăsat, două fetișcane. Mulțimea s-a despărțit de îndată, s-a dat îndărăt și s-a imprăștiat.

Fetișcanele zâmbeau, le străluceau dinții și le scânteiau ochii de la cozile cărora șerpuiau spre urechi panglici late tatuate. Mușchii le săltau jucăuși pe coapsele puternice, vizibile pe sub blana de râs din jurul șoldurilor și pe umerii rotunzi, goi mai sus de mănușile din plasă de zale. De după umerii acoperiți, de asemenea, cu zale din otel, se zăreau mânerele săbiilor.

Cătinel și cu băgare de seamă, bubosul s-a lăsat pe vine și a pus cuțitul pe pământ.

Dinspre crăpătura din ruine s-a auzit un zornăit de pietre, un scrâșnet, iar apoi s-au ivit din beznă mâinile sprijinate de coama crestată a zidului. După mâini și-au făcut apariția încetul cu încetul un cap cu plete dalbe, pudrate cu praf de cărămidă, un chip alb ca varul, mânerul unei săbii, răsărite deasupra umărului. S-a stârnit rumoare în mulțime.

Cel cu plete dalbe s-a arcuit, scoțând la iveală din crăpătura un trupizar, murdar de praf și pătat de sânge. Tânără creatură de coada lungă de șopârlă, a trântit-o fără niciun cuvânt la picioarele grăsanului. Primarul s-a tras înapoi, s-a împiedicat de o bucată de moloz, s-a holbat la ciocul curbat, la aripile membranoase, la ghearele în formă de seceră și la acele labe acoperite cu solzi. La fâlcile încleștate, odinioară carmin, acum de un roșu murdar. La ochii sticloși, înfundați în orbite.

- Iată basiliscul, a proclamat cel cu plete dalbe, scuturându-și pantalonii de praf. Așa cum ne-am învoit. Rogu-vă, cele două sute de lintare care mi se cuvin. Să nu cumva să fie false. Pe verificate, să nu spuneți că nu v-am spus.

Cu mâinile tremurânde, primarul a scos o tăscuță. Cel cu plete dalbe s-a uitat în jur pentru o clipă, și-a oprit privirea pe bubosul

la picioarele căruia zăcea cuțitul. Și-a atintit ochii asupra bărbatului cu surtuc cafeniu și asupra fetișanelor cu blănuri de râs.

— Ca de obicei, a spus el, însăcând tășcuța din mâinile fremătânde ale primarului. Eu îmi pun pielea-n saramură pentru voi pentru două parale chioare și când colo, voi ce faceți? Vă băgați nasul în lucrurile mele. Nu-i chip să vă schimbați apucăturile, naiba să vă ia.

— N-am pus mâna pe ele, a mormăit măcelarul, făcând un pas îndărât. Cei cu bâtele s-au topit în mulțime. Nu ne-am atins de ele, conașule.

— Mă bucur, a zâmbit cel cu plete dalbe. La vederea acelui zâmbet, înflorit pe față lividă ca pe o rană deschisă, mulțimea a început să se risipească de îndată. Iar pentru asta, bădie, nici de dumneata n-o să se atingă nimeni. Du-te în pace! Dar du-te-n graba mare!

Aflat în spatele său, bubosul a dat să se retragă și el. Coșurile de pe chipul său, devenit dintr-o dată vânăt, arătau oribil.

— Hei, ia stai nițel! i s-a adresat omul în surtuc cafeniu. Ai uitat ceva.

— Ce... conașule?

— Ai îndreptat cuțitul spre mine.

Fata mai înaltă și-a depărtat brusc picioarele și s-a răsucit din solduri. Sabia ivită ca prin farmec a șuierat fulgerător în aer. Căpățâna bubosului a zburat în sus, descriind un arc și a căzut în crăpătura căscată în ruine. Trupul s-a prăbușit țeapăn și greoi, ca un trunchi retezat, într-o grămadă de cărămizi sparte. Mulțimea a exclamat într-un glas. Cealaltă fată, cu mâna pe mânerul sabiei, s-a întorsabil ca să-i acopere spatele. Nu mai era nevoie. Mulțimea, poticnindu-se și căzând în moloz, fugea mâncând pământul spre târg. În frunte făcea salturi impresionante primarul, cot la cot cu măcelarul uriaș.

— Nemaipomenită lovitură, a comentat glacial cel cu plete dalbe, ducându-și mâna în mănușă neagră streașină la ochi. Nemaipomenită lovitură de sabie zerrikană. Mă înclin în față măiestriei și a frumuseții unor războinice libere. Sunt Geralt de Rivia.

— Iar eu, arăta străinul spre emblema de pe pieptul surtucului său cafeniu, reprezentând trei păsări negre aliniate în mijlocul unui câmp auriu, sunt Borch, numit și Trei Găi. Și ele sunt fetele mele

de nădejde, Tea și Vea. Le spun pe numele astea, altfel și s-ar împletici limba-n gură dacă ai încerca să le pronunți numele lor de fapt și de drept. Și, aşa cum pe bună dreptate și-ai dat seama, sunt din Zerrikania.

— Datorită lor cred că mai am calul și desagii. Vă mulțumesc, războinicelor. Îți mulțumesc și dumitale, nobile Borch.

— Trei Găi. Ei, lasă, ce nobil! Ce treabă te reține în târgușorul asta, Geralt de Rivia?

— Nicio treabă.

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Am o propunere pentru tine. Nu departe de aici, la răscrucia cu drumul spre portul râului, este un han. Se numește „La Dragonul Grijiliu“. Au bucate fără de preche. Mă duc acolo pentru masă și casă. Tare mult m-aș bucura dacă ai vrea să mă însotești.

— Borch, a zis cel cu plete dalbe, întorcându-se dinspre cal și uitându-se în ochii strălucitori ai străinului, vreau să fiu sigur că nu s-a strecurat vreo neînțelegere: sunt vânător.

— Mi-am dat seama. Și ai spus-o de parcă ai fi vrut să-mi dai de veste: „Sunt lepros.“

— Unii, a spus Geralt încet, ar vrea mai degrabă să se afle în preajma unui lepros decât a unui vânător.

— Iar alții, a râs Trei Găi, ar vrea mai degrabă să fie în preajma oilor decât a femeilor. Ei bine, îmi pare rău pentru ei, și pentru unii, și pentru alții. Îmi reînnoiesc propunerea.

Geralt și-a scos mănușa și i-a strâns mâna întinsă spre el.

— Încuvînțez și mă bucur că te-am cunoscut.

— Atunci, hai la drum, că mi-e o foame de lup.

II

Hangiul a șters masa din scândură aspră cu o cărpă, s-a înclinat și a zâmbit. Îi lipseau doi dinți din față.

— Da... Trei Găi s-a uitat pentru un moment la tavanul afumat și la zbenguiala păianjenilor care îl împânzeau. Mai întâi... niște bere.

Si ca să nu vîi de două ori, un butoiș întreg. Iar la bere... Ce-ar merge, drăguță?

– Brânză? s-a hazardat hangiul.

– Nu, și-a încrățit fruntea Borch. Brânza o lăsăm la urmă. La bere am avea poftă de ceva acru și iute.

– Cum doriți. Hangiul a zâmbit și mai larg. Cei doi dinții din față nu erau singurii care-i lipseau. Anghile cu usturoi în ulei de măslini și oțet sau păstăi verzi marinate cu ardei...

– În regulă. Si una, și alta. Si pe urmă supă, din aia de care am mai mâncat aici, în care plutesc felurite scoici, pești și alte gozuri delicioase.

– Supa luntrașului?

– Întocmai. Si după aceea, friptură de berbec cu ceapă. Si apoi niscaiva duzini de raci. Aruncă-n oală fenicul din belșug. Si apoi brânză de oaie și salată. Si pe urmă-om mai vedea noi.

– Vă servesc. Pentru fiecare, adică patru porții?

Zerrikanca mai înaltă a negat scuturând din cap și s-a plesnit demonstrativ peste talia strânsă într-o cămașă mulată de in.

– Vai, am uitat. Trei Găi i-a făcut cu ochiul lui Geralt. Fetele țin la siluetă. Gospodarule, berbecul să fie doar pentru noi doi. Hai, adă-ne berea numai decât, împreună cu anghilele. Cu celelalte mai stai nițel, să nu se răcească. Doar n-am venit aici să ne punem burta la cale, ci să mai stăm la taciale.

– Am înțeles, s-a înclinat din nou hangiul.

– Precauția e un lucru important în meseria ta. Dă-mi mâna, drăguță!

Monedele de aur zornăiau. Iar hangiului i s-a lărgit zâmbetul până la limitele posibilului.

– Asta nu-i arvuna, l-a anunțat Trei Găi. E ceva în plus. Si-acum fugi la bucătărie, omule bun!

În odaie era cald. Geralt și-a scos cingătoarea, și-a dat jos cafanul, apoi și-a suflecat mâncurile.

– Văd că nu duci lipsă de parale, a observat el. Trăiești din renta de cavaler?

– În oarecare măsură, a zâmbit Trei Găi, fără a intra în amănunte.

N-a durat mult și au ajuns anghilele și un butoiș de-un sfert. Zerrikancele, fără să bea prea multă bere, erau din cale-afară de vesele. Își tot șopteau ceva. Vea, cea mai înaltă, a pufnit din senin într-un râs gutural.

– Fetele vorbesc în graiul comun? a întrebat Geralt în șoaptă, privindu-le cu coada ochiului.

– Destul de rău. Dar nu sunt prea vorbărețe. Ceea ce e destul de bine. Cum ti se pare supa, Geralt?

– Mmm...

– Hai să bem!

– Mmm...

– Geralt – Trei Găi a lăsat jos lingura și a sughițat cu demnitate -, să ne întoarcem pentru un moment la ce vorbeam pe drum. Din câte am înțeles eu, vânătorule, cutreieri lumea de la un capăt la altul și, dacă-ți ieșe un monstru în cale, îi vii de hac. Si capeți parale pentru asta. Asta-i slujba de vânător?

– Cam așa ceva.

– Si ce se întâmplă dacă ești chemat anume într-un loc? Pentru, să zicem, o comandă specială. Atunci cum faci, te duci și izbutești?

– Depinde de cine mă cheamă și pentru ce.

– Si pentru cât de mult?

– Fără doar și poate, a ridicat din umeri vânătorul. Toate au un preț și fiecare vrea să trăiască, aşa cum ar spune o prietenă a mea, vrăjitoare.

– Destul de selectivă abordarea și foarte practică, aş spune. Si totuși, la bază stă o idee importantă, Geralt. Conflictul dintre Forțele Ordinii și cele ale Haosului, cum obișnuia să spună un prieten al meu, vrăjitor. Îmi închipuiam că îndeplinești o misiune apărând norodul împotriva Răului, întotdeauna și pretutindeni. Fără discriminare. Aveai un loc de sine stătător de o parte a palisadei.

– Forțele Ordinii, Forțele Haosului. Ce vorbe sfărătoare, Borch. Ții morțis să mă plasezi de o parte a palisadei într-un conflict care, după cum se vede, este veșnic, a început cu mult înainte de venirea noastră pe lume și va continua încă multă vreme după ce nu vom mai fi. În ce parte se află fierarul care potcovește caii?

Dar hangiul nostru care tocmai ne aduce carnea de berbec în tipsie? După tine, cum se stabilește limita dintre Haos și Ordine?

– Nespus de simplu. Trei Găi l-a pironit cu privirea. Tot ceea ce reprezintă Haosul este o amenințare, este de partea agresivă. Ordinea, în schimb, este de partea amenințată, care are nevoie de apărare. Care are nevoie de apărători. Hai să bem. și să atacăm berbecul.

– Haide!

Având grija de siluetă, zerrikancele au luat o pauză de la mâncat, pe care au umplut-o cu băutul berii într-un ritm uluitor. Vea, aplecată peste umărul tovarăsei sale, i-a murmurat ceva măturând masa cu cozile sale împletite. Tea, cea mai scundă dintre ele, a început să râdă cu hohote, clipind vesel din pleoapele tatuate.

– Da, a continuat Borch rozând un os. Să reluăm conversația, dacă vrei. Bag de seamă că nu-ți pică bine să fii plasat de partea uneia dintre Forțe. Tu vrei doar să-ți faci treaba.

– Așa-i.

– Dar din fața conflictului dintre Haos și Ordine nu-i chip de scăpare. Te-ai asemuit tu cu fierarul, dar n-ai cu el nici în clin, nici în mâncă. Te-am văzut în acțiune. Să intri într-o crăpătură între dărâmături și să scoți un basilisc răpus. Drăguță, este o mare diferență între potcovirea cailor și uciderea unui basilisc. Ai spus că, dacă-ți convine simbria, alergi într-un suflet la capătul lumii și-i faci felul unei anumite creațuri. Să spunem că un dragon feroc face ravagii...

– Prost exemplu, i-a tăiat vorba Geralt. Vezi cum bați câmpii? De dragoni, care reprezintă Haosul, fără îndoială, nu mă ating.

– Păi, cum vine asta? Trei Găi și-a lins degetele. Pânăci! Dă-o naibii de treabă, dintre toți monștrii, dragonul este, probabil, cel mai primejdios, cel mai crud și mai lacom. Cea mai scârboasă jivină. Atacă oamenii, provoacă pârjoluri și răpește fecioare. N-ai auzit o groază de povești din-astea? Nu pot să-mi închipui că tu, vânătorule, n-ai o pereche de dragoni la activ.

– Eu nu vânez dragoni, a spus Geralt sec. Balauri cu coadă lungă, da. Șopărle zburătoare. Zmei. Dar dragoni, în niciun caz,

nici verzi, nici negri și nici roșii. Pur și simplu nu-i vânez, pri- cepe odată.

– Hai că m-ai dat gata! i-a spus Trei Găi. Ei bine, bine, am pri- ceput. Destul, hai să nu mai pomenim nimic despre dragoni, văd ceva roșu la orizont, cu siguranță nu-s altceva decât racii noștri. Hai să bem!

Scrâșnind, spărgeau cu dinții carapacele racilor roșii și le sco- teau carneal albă. Apa sărată îi pișca dureros, picurându-i pe încheieturile mâinilor. Borch a tot turnat bere, ajungând într-un final s-o scoată cu polonicul de pe fundul butoișului. Zerrikancele erau din ce în ce mai vesele, se uitau în jur prin han zâmbind amenințător, vânătorul nu se îndoia că erau în căutare de scandal. Pesemne că și Trei Găi observase, pentru că le amenința cu un rac ținut de coadă. Fetele chicoteau, iar Tea, cu buzele țuguiate și cu ochii închiși ca pentru un sărut, cu față tatuată, făcea o im- presie însăpîmântătoare.

– Sunt adevărate pisici sălbaticice, i-a murmurat Trei Găi lui Geralt. Trebuie să fii mereu cu ochii pe ele. Altfel, drăguță, nitam-nisam, pe nepusă masă, se împrăștie mațe pe toată podeaua. Dar, ce-i drept, sunt de ispravă. Doar ai văzut de ce sunt în stare...

– Știu, a aprobat Geralt din cap. Mai rar găsești o aşa escortă. Zerrikancele se nasc războinice, sunt antrenate pentru luptă din fragedă pruncie.

– Nu despre asta e vorba. Borch a scuipat pe masă un picioruș de rac. Mă refeream la performanțele din pat.

Geralt le-a aruncat nerăbdător o privire fetelor. Erau zâmbitoare. Vea, dintr-o mișcare fulgerătoare, aproape imperceptibilă, a ajuns la tipsie. Privindu-l pe vânător cu ochii mijiji, a înhățat un rac și a mușcat din carapace cu scrâșnet. Buzele îi străluceau de la apa sărată. Trei Găi a râgăit din răsputeri.

– Așadar, Geralt, a continuat el, tu nu vânezi dragoni, nici verzi și nici de altă culoare. Am luat la cunoștință. Dar de ce, mă rog, doar aceste trei culori?

– Patru, ca să fiu mai precis.

– Ai pomenit despre trei.

– Ești interesat de dragoni, Borch, din câte văd eu. Ai un anumit motiv?

– Nu. Doar din simplă curiozitate.

– Aha! În ceea ce privește culorile, a fost adoptată această descriere pentru a identifica dragonii autentici. Deși nu pot fi identificati cu exactitate. Dragonii verzi, de altfel cei mai răspândiți, sunt de fapt destul de cenușii, cum sunt de obicei balaurii cu coadă lungă. Cei roșii sunt de fapt roșcați sau cărmizii. Marii dragoni, de culoare cafenie, sunt de fapt cunoscuți sub numele de dragonii negri. Mai rari sunt dragonii albi, încă nu mi-a fost dat să văd vreunul până acum. Viețuiesc în Nordul îndepărtat. Așa cică.

– Interesant. Și știi despre care dragoni am mai auzit?

– Știu. Geralt a sorbit din bere. Aceiași despre care am auzit și eu. Cei aurii. Nu există aşa ceva.

– Pe ce te bazezi când spui asta? Doar pentru că n-ai văzut niciunul niciodată? S-ar părea că niciunul alb nu ți-a ieșit în cale.

– Nu-i chiar aşa. Peste mări, în Ofir și Zangwebar, sunt cai albi cu dungi negre. N-am văzut vreunul în viața mea, dar știu că există. Pe când dragonii aurii sunt creațuri mitice. Legendare. Ca pasarea phoenix, să spunem. Dragoni aurii și păsări phoenix nu există.

Vea, sprijinindu-se pe coate, se uita la el cu interes.

– Știi despre ce vorbești, fără putință de tăgădă, doar ești vânător, nu? Borch a mai turnat niște bere din butoiaș. Dar cred, totuși, că orice mit, orice legendă, trebuie să aibă anumite rădăcini. Iar în acele rădăcini se află ceva într-adevăr.

– Se află, i-a confirmat Geralt. Cel mai adesea, un vis, o dorință, un dor. Încrederea că posibilul nu are limite. Și, uneori, hazardul.

– Da, hazardul. Oare n-o fi posibil să fi existat cândva un dragon auriu, o mutație unică, irepetabilă?

– Dacă-i pe-aşa, atunci a avut soarta tuturor mutanților, a zis vânătorul întorcând capul. Ar fi fost prea diferit, ca să poată supraviețui.

– Ha! a făcut Trei Găi. Acum negi legile naturii, Geralt. Prietenul meu, vrăjitorul, obișnuia să spună că în natură orice creațură are continuitatea sa și că supraviețuiește, sub o formă sau alta. Sfârșitul

unei este începutul alteia, posibilul nu are limite sau cel puțin natura nu le cunoaște.

– Mare optimist prietenul ăsta al tău, vrăjitorul. N-a luat, însă, în considerație ceva: erorile comise de natură. Sau de cei care s-au jucat cu ea. Dragonul auriu și alții mutanți asemenea lui, dacă ar fi existat, n-ar fi putut supraviețui. L-ar fi împiedicat o limită a posibilului destul de naturală.

– Care limită?

– Mutanții – mușchii maxilarelor lui Geralt zvâcneau puternic –, mutanții sunt sterili, Borch. Numai în legende poate dăinui ceea ce nu poate dăinui în natură. Doar legenda și mitul ignoră limitele posibilului.

Trei Găi tăcea. Geralt se uita la fete, la chipurile devenite deodată serioase. Vea s-a aplecat spre el pe neașteptate, îmbrățișându-i gâtul cu brațul musculos, greoi. I-a simțit buzele pe obrazul lui, umezite cu bere.

– Te place, i-a șoptit Trei Găi. La naiba, te place.

– Ce e aşa de ciudat? a zâmbit trist vânătorul.

– Nîmic. Dar trebuie să sărbătorim. Gospodarule! Încă un butoiaș!

– Hai să nu exagerăm. Cel mult un urcior.

– Două urcioare! a explodat Trei Găi. Tea, trebuie să ies o clipă.

Zerrikanca s-a ridicat, și-a luat sabia de pe bancă, a inspectat încăperea cu o privire melancolică. Deși mai multe perechi de ochi, aşa cum remarcase vânătorul, fulgeraseră lacom la vederea tășcuței bombare, nimeni nu s-a grăbit deloc să-l urmeze pe Borch, care se cătina pe două cărări spre ieșirea în curte. Tea a ridicat din umeri, urmându-și stăpânul.

– Care ți-e numele adevărat? a întrebat-o Geralt pe cea care rămăsesese la masă. Vea a fulgerat cu dinții săi albi. Cămașa strâmtă stătea să-i pocnească, aproape de limitele posibilului. Vânătorul nu se îndoia că o altă provocare plutea în sală.

– Alveaenerle.

– Frumos! Vânătorul era sigur că zerrikanca se va schimba și-i va face cu ochiul. Avea dreptate.

de piele neagră, cu strălucire argintie. Vâنătorul cu salturi lente, fetița cu sărituri sprințare, vânătorul în genunchi, cu brațele subțiri ale fetiței în jurul gâtului său, cu pletele cenușii, de culoarea şobolanului, pe umerii lui. Aurica a gemut surd. Yurga a îmbrățișat-o fără niciun cuvânt. Cu o mână o ținea strâns la piept, iar cu cealaltă mână i-a cuprins pe cei doi băieți.

- Geralt! a repetat fata, agățându-se de pieptul vânătorului. M-ai găsit! Știam eu! Întotdeauna am știut! Știam c-o să mă găsești!

- Ciri, i-a spus vânătorul.

Yurga nu-i vedea fața ascunsă în pletele cenușii. Însă îi vedea mâinile în mănuși negre îmbrățișând spatele și umerii fetei.

- M-ai găsit! O, Geralt! Te-am aşteptat tot timpul! Teribil de mult timp... De-acum stăm împreună, nu-i aşa? De-acum vom fi împreună, nu? Spune-mi, Geralt! Pentru totdeauna! Spune-mi!

- Pentru totdeauna, Ciri.

- Da, e aşa cum mi-au spus! Geralt! Da, aşa cum mi-au spus... Sunt destinul tău? Zi-mi! Sunt destinul tău?

Yurga i-a văzut ochii vânătorului. A fost foarte surprins. A auzit plânsul înăbușit al Auricăi, i-a simțit umerii scuturându-se. S-a uitat la vânător și a aşteptat, cu încordare, răspunsul lui. Știa că n-o să-l înțeleagă, dar îl aştepta. Și l-a auzit.

- Ești ceva mai mult, Ciri. Ceva mai mult.

CUPRINS

Limitele posibilului.....	5
Sloiuiri de gheăță.....	83
Focul cel veșnic.....	124
Un mic sacrificiu.....	174
Sabia destinului	233
Ceva mai mult.....	296